

Arrest

nr. 136 766 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAWE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn geboren te Luanda, waar u ook uw hele leven heeft gewoond. U ging tot het achtste jaar naar school maar diende daarna uw opleiding te stoppen wegens een gebrek aan financiële middelen. Daarna bleef u thuis en had u geen specifieke activiteiten. Sinds u zes jaar bent woont u bij uw grootvader en tante aan vaderszijde, zij zijn het die instonden voor uw opvoeding. Ook uw oom aan vaderszijde verbleef van tijd tot tijd bij jullie, wanneer hij niet op pad was voor zijn werk als zakenman. U had niet vaak contact met uw moeder ((M.I.L.) O.V. nr. X – C.G. nr.

04/20724) en in 2003 vertrok zij uit Angola om in september 2003 asiel aan te vragen in Nederland. In december 2004 kwam zij vervolgens naar België en diende er een aanvraag tot humanitaire regularisatie in. Toen zij in België verbleef had u slechts sporadisch contact met haar. Zij reisde samen naar België met uw jongere broer, die in tegenstelling tot u bij uw moeder bleef bij wonen. Ook met hem had u weinig contact. Uw moeder is ondertussen samen met een Angolees die de Nederlandse nationaliteit verwierf en heeft twee dochters met hem. U verblijft in België bij hen. Uw vader is overleden en u verklaart hem nooit te hebben gekend. U noch uw familie was ooit politiek geëngageerd of betrokken bij politieke activiteiten. Uw tante voedde u op maar u had absoluut geen goede relatie met haar. U verklaart slecht behandeld door haar te zijn en dat zij u beschuldigde van hekserij. Vier à vijf jaar geleden sneed u per ongeluk in de vinger van een vriend, waarna uw tante u opsloot, bedreigde en liet verklaren dat u een heks was. Sindsdien werd u nog slechter door haar behandeld en verspreidde zij het gerucht dat u een heks was, waardoor ook de kinderen in de buurt u mijden. Op 14 februari 2013 is uw grootvader overleden. Het huis waar u samen met hem en uw tante woonde werd verkocht en de opbrengst werd verdeeld onder de familie. Wegens de beschuldigingen van hekserij vanwege uw tante wou niemand u echter nog in huis nemen en dreigde u op straat terecht te komen. Uw oom regelde dat u bij een vriend van hem, (F.), kon verblijven. U woonde bij hem van oktober 2013 tot aan uw vertrek naar België op 04 mei 2014. Uw oom oordeelde dat het beter voor u was dat u uw moeder zou vervoegen en regelde uw reis naar België. U reisde samen met de vriend van uw oom (F.) met een vals paspoort met het vliegtuig naar België, waar u op 05 mei 2014 asiel aanvroeg.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw cedula (nr 791 afgegeven op 12.11.2009) en een kopie van uw geboorteakte (nr 791 opgemaakt op 12.11.2009 en afgegeven op 14.03.2014 door burgerlijk register Luanda) voor.

B. Motivering

In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 27 mei 2014 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over nietbegeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Het leeftijdsonderzoek duidt op een leeftijd ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw land van herkomst volgens uw verklaringen verlaten hebt omwille van sociale en economische motieven. U verklaart dat bij een terugkeer naar Angola uw vrees er uit bestaat om honger te lijden, niemand te hebben die voor u zorgt, niet te kunnen studeren en geen dak boven uw hoofd te hebben (gehoorverslag CGVS p.22). U verklaart Angola te hebben verlaten omdat er na het overlijden van uw grootvader niemand meer was die voor u wou instaan en u onderdak kon verlenen (gehoorverslag CGVS p.3) en dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".

Wat betreft uw verklaringen dat u beschuldigd werd van **hekserij** kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw tante, (A.), u nooit graag had (gehoorverslag CGVS, p. 16) en u na een incident waarbij u in iemands vinger sneed 4 tot 5 jaar geleden begon te beschuldigen van hekserij (gehoorverslag CGVS, p. 15). U voegde hier aan toe dat sommige mensen en sommige burens geloofden dat u aan hekserij deed en dat u bijgevolg niet met hun kinderen mocht spelen en u zich buiten gesloten voelde (gehoorverslag CGVS, p. 17). U vervolgde dat de mensen die dachten dat u een heks was zeiden voorzichtig te zijn met u en niet met u te spelen of om te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde op school geen gevolgen te hebben gekend omwille van de beschuldigingen van hekserij aangezien het gerucht niet tot daar reikte (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw grootvader en andere mensen in de gemeenschap beschuldigden u echter niet van hekserij (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Gevraagd hoe uw leven veranderde toen er gedacht werd dat u een heks was repliceerde u "Ik voelde me niet meer hetzelfde. Ik werd behandeld alsof ik een besmettelijke ziekte had. Ze lieten me niet meer buiten, ik mocht niet spelen met andere kinderen." Er dient aldus te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land. Een discriminerende bejegening door een beperkt aantal personen in uw onmiddellijke omgeving op zich houdt overigens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Wat de door u neergelegde cedula en de kopie van uw geboorteakte betreft, deze bevatten geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. **Bovendien kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de authenticiteit van deze documenten.** In de eerste plaats kan er worden op gewezen dat het slechts een kopie van uw geboorteakte betreft, wat gemakkelijk te vervalsen valt. Daarnaast kunt u niet uitweiden over de manier waarop u deze documenten zou bekomen zijn en kunt u geen verklaring bieden voor het feit dat deze documenten pas in 2009 zijn opgemaakt (gehoorverslag CGVS p.6). Verder is het uiterst opmerkelijk dat er op de kopie van uw geboorteakte beweerd wordt dat deze ondertekend werd door uw beide ouders. Dit terwijl uw moeder op dat moment reeds in België verbleef en u verklaart dat uw vader reeds is gestorven toen u een kind was. U verklaart daarbij zelfs dat u enkel een kopie kon verkrijgen omdat uw moeder niet aanwezig was toen deze documenten werden opgemaakt zodat het des te opmerkelijk is dat deze door haar zouden zijn ondertekend (gehoorverslag CGVS p.6). Verder vermeldt het document dat een gecertificeerde kopie een witte zegel van het gemeente bevat, wat niet wordt teruggevonden op de kopie die u voorlegt. Dit zorgt ervoor dat de authenticiteit van deze documenten uiterst twijfelachtig is. **Bovendien heerst er ook bij u enige verwarring omtrent uw geboortedatum.** Zo geeft u in eerste instantie 11 september 1997 op wanneer u voor het eerst naar uw geboortedatum wordt gevraagd. Wanneer u op het Commissariaatgeneraal naar uw geboortedatum wordt gevraagd verklaart u geboren te zijn op 01 november 1997. Dit wijzigt u vervolgens in september wanneer u verduidelijking wordt gevraagd (gehoorverslag CGVS p.5). Dit terwijl de door u voorgelegde documenten de datum 01 september 1997 opgeven als uw geboortedatum. Zodoende kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze betwifelbare documenten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw moeder, (M.I.L.) O.V. nr. 5.701.191 – C.G. nr. 04/20724, het vluchtelingenstatuut niet verkreeg in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Doordat in de bestreden beslissing stelt het CGVS als volgt:

"Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Dat verwerende partij dat de beschuldigingen van hekserij voor verzoeker slechts inhielden dat hij discriminerend bejegend werd door een beperkt aantal personen in zijn onmiddellijke omgeving, wat geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou inhouden.

Verzoeker meent echter wel te moeten vrezen voor vervolging door een bepaalde sociale groep, waardoor zijn asielaanvraag wel onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

Hoewel verzoeker misschien niet rechtstreeks aangevallen wordt, wordt zijn leven toch mogelijks in gevaar gebracht door de sociale uitsluiting die een gevolg is van de verdenkingen van hekserij. De

discriminatie is namelijk dermate ingrijpend dat verzoeker, eens de bescherming van zijn grootvader weggefallen was, volledig afgesneden werd van bestaansmiddelen.

Dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginzelen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoeker geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Iedere onderdaan van een niet-EU-land en staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling.

De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken.

Teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen moeten de EU-landen rekening houden met:

- ☐ alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;
- ☐ de relevante documenten of verklaringen van de verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden;
- ☐ het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden;
- ☐ zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.);
- ☐ iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Als vluchteling dient te worden beschouwd "elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verder gaat het wel degelijk om vrees voor vervolging. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen als vluchteling erkend worden.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Dat verzoeker aldus gezien zijn persoonlijke ervaringen in Irak geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst daar zijn vrees voor zijn leven en op vervolging afdoende aangetoond wordt."

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het louter weergeven van de inhoud van een verdragsartikel, zonder enige nadere duiding en zonder deze op de bestreden beslissing te betrekken, kan geenszins worden aanzien als een middel in voormelde zin. Bijgevolg wordt de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende motieven in de bestreden beslissing: *"In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 27 mei 2014 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over nietbegeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Het leeftijdsonderzoek duidt op een leeftijd ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd."* en *"Bovendien heerst er ook bij u enige verwarring omtrent uw geboortedatum. Zo geeft u in eerste instantie 11 september 1997 op wanneer u voor het eerst naar uw geboortedatum wordt gevraagd. Wanneer u op het Commissariaatgeneraal naar uw geboortedatum wordt gevraagd verklaart u geboren te zijn op 01 november 1997. Dit wijzigt u vervolgens in september wanneer u verduidelijking wordt gevraagd (gehoorverslag CGVS p.5). Dit terwijl de door u voorgelegde documenten de datum 01 september 1997 opgeven als uw geboortedatum. Zodoende kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze betwifelbare documenten."* Deze

motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift weer een andere geboortedatum opgeeft, namelijk 1 september 1991. Hoewel deze geboortedatum in overeenstemming te brengen is met hetgeen blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 9), is het feit dat verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich voor te doen als een minderjarige, een negatieve indicatie voor de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Wat betreft de beschuldigingen van hekserij stelt verzoeker dat hij vervolging moet vrezen *“door een bepaalde sociale groep”* en dat, hoewel hij misschien niet rechtstreeks aangevallen wordt, zijn leven toch mogelijks in gevaar gebracht wordt door de sociale uitsluiting als gevolg van de verdenkingen van hekserij. Dit valt echter niet te rijmen met zijn verklaring dat hij op school geen gevolgen kende van deze beschuldigingen en zijn grootvader en andere mensen in zijn gemeenschap hem niet beschuldigden van hekserij (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing dan ook terecht als volgt: *“Een discriminerende bejegening door een beperkt aantal personen in uw onmiddellijke omgeving op zich houdt overigens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”*

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de volgende motieven van de bestreden beslissing evenmin *in concreto* weerlegt: *“Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw land van herkomst volgens uw verklaringen verlaten hebt omwille van sociale en economische motieven. U verklaart dat bij een terugkeer naar Angola uw vrees er uit bestaat om honger te lijden, niemand te hebben die voor u zorgt, niet te kunnen studeren en geen dak boven uw hoofd te hebben (gehoorverslag CGVS p.22). U verklaart Angola te hebben verlaten omdat er na het overlijden van uw grootvader niemand meer was die voor u wou instaan en u onderdak kon verlenen (gehoorverslag CGVS p.3) en dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”.* Ook deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij omwille van de beschuldigingen van hekserij (zie *supra*) en het wegvallen van de bescherming van zijn grootvader, volledig afgesneden werd van bestaansmiddelen en dat dit wel onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker verwijst naar zijn leven in Irak, aangezien hij stelt uit Angola afkomstig te zijn.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS